

Flickan vid Bellmansro.

Av **Kalle Nämndeman.**

På Djurgårdsslätten en sommarkväll
jag mötte honom, han var så snäll,
ty mitt på slätten han knöt min sko
och vi fick sällskap till Bellmansro.

Där uti gräset vi slog oss ned
allt intill roten utav ett träd,
på samma ställe som Bellman sto'
när han sjöng visor vid Bellmansro.

Där la' han hand sin allt uti min
i mina ögon han titta in,
han lova kärlek, han lova tro,
han lova kvällsmat på Bellmansro.

Sen la' han armen omkring mitt liv
i fjärran hördes ett positiv,
musikens toner satt igång mitt blo'
jag såg himmelen vid Bellmansro.

Sen ville jag ha den maten, som
han hade lovat när som han kom.
Han hade lovat mig kabeljo
med fin-fin senapssås på Bellmansro.

Då gick han bort att beställa den
och sade: vänta, min kära vän,
jag vänta länge, det skall I tro,
jag väntar ännu vid Bellmansro.

Jag har ett minne, det var hans blick
det var det sista, när som han gick,
men jag har ett till uti mitt bo
sen den där kvällen vid Bellmansro.

Nu åren flyktat, de svunnit har
och under tiden har han bli'tt far,
men får jag fatt i'n, jag slår min klo
i både honom och Bellmansro.